

## Arrest

nr. 208 946 van 6 september 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHÜTT  
Van Noortstraat 16  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de partijen bij beschikking van 22 mei 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter

zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De beschikking luidt meer bepaald als volgt:

*“De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Het beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.*

*Uit een aanvulling van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 maart 2018 werd teruggedreven naar zijn herkomstland.*

*Gelet op het gegeven dat de procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop gericht is een vreemdeling die zich in België bevindt te machtigen tot een verblijf in het Rijk en verzoeker niet langer in België verblijft, lijkt de vernietiging van de eerste bestreden beslissing hem geen nut te kunnen opleveren.*

*De tweede bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, werd uitgevoerd, zodat verzoeker geen belang meer lijkt te hebben bij huidig beroep.”*

2. Verzoeker richt op 7 juni 2018 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 9 augustus 2018 staat het volgende vermeld:

*“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

*De advocaat van de verzoekende partij doet afstand van het beroep wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft gelet op de teruggrijping van de verzoekende partij op 13 maart 2018. Met betrekking tot de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet volhardt de advocaat in het belang. Hij verklaart dat de verzoekende partij op 26 maart 2018 teruggekeerd is naar België en legt een kopie van een boardingpass neer op naam van de verzoekende partij om dit te staven. Hij merkt vervolgens op dat bij het verzoek tot horen melding gemaakt werd van het nieuwe adres van de verzoekende partij in België en dat zij ondertussen een aanvraag tot wettelijke samenwoning in de gemeente Schellebelle heeft ingediend. Stavingsstukken kunnen niet worden voorgelegd. De verzoekende partij zou op 5 juni 2018 op het kantoor van zijn advocaat zijn ontvangen, maar ook hiervan kan geen bewijs worden overgelegd. De advocaat stelt dat hij zijn cliënt gevraagd had om te verschijnen ter terechtzitting. De advocaat stelt verder dat de beschikking niet uitdrukkelijk vraagt dat de aanwezigheid in België wordt gestaafd en voegt toe dat de verzoekende partij bij de teruggrijping heeft verklaard dat zij naar België wil terugkeren, hetgeen zij ook bij de eerste mogelijkheid zou hebben gedaan. De kamervoorzitter merkt op dat een intentie tot terugkeer en een boardingpass niet bewijzen dat de verzoekende partij terug in België is en dat het duidelijk is dat de beschikking kan worden weerlegd als het bewijs wordt geleverd dat de verzoekende partij in België verblijft. Hiernaar gevraagd door de kamervoorzitter antwoordt de advocaat dat geen nieuwe procedures werden opgestart. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en merkt op dat de verzoekende partij in de mogelijkheid was een aanvraag via de geëigende procedure in te dienen in zijn land van herkomst nadat zij werd teruggedreven. De verwerende partij doet verder afstand van de opgeworpen excepties van gebonden bevoegdheid en van herhaald bevel.”*

4. De Raad neemt akte van het feit dat de verzoekende partij afstand doet van haar beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

5. De verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat zij het Rijk heeft verlaten. Daargelaten de vraag of het belang bij een procedure die wordt gevoerd in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw kan herleven als de verzoekende partij na het land te hebben verlaten, terugkeert, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij wel beweert maar niet aantoonst dat zij terug daadwerkelijk in het Rijk verblijft. De boardingpass die zij ter terechtzitting neerlegt betreft een vlucht van Skopje naar “Cologne/Bonn” op 26 maart 2018. Dit kan bezwaarlijk aantonen dat de verzoekende partij – zo ze al gebruik heeft gemaakt van deze boardingpass – daadwerkelijk in België verblijft. Dezelfde vaststelling geldt voor het opgeven van een adres in België van de verzoekende partij in het “*verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord*”. Van een aanvraag tot wettelijke samenwoning in de gemeente Schellebelle wordt geen bewijs overgemaakt. De verzoekende partij verschijnt niet in persoon ter terechtzitting. De Raad kan bezwaarlijk de aanwezigheid van de verzoekende partij in het Rijk accepteren op basis van de verklaring van de advocaat dat hij de verzoekende partij op 5 juni 2018 in zijn kantoor heeft ontvangen of op basis van de intentie van de verzoekende partij, vermeld in de beslissing tot teruggrijping van 10 maart 2018, om terug te keren naar het Rijk. Indien het bewijs voorligt dat de verzoekende partij het Rijk heeft verlaten is het aan de verzoekende partij om aan te tonen dat ze daadwerkelijk terug in het Rijk verblijft, quod non in casu. De beschikking blijft dan ook overeind waar ze vaststelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De afstand van het beroep wordt vastgesteld voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2016.

##### **Artikel 2**

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA